

Nikdy
nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé lhářky*

ZMATENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

ZMATENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

ZMATENÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Twisted*
(First published by HarperTeen, New York, 2011)

přeložila © 2014 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-154-5

Všem čtenářům a příznivcům
Roztomilých malých lhářek

*Když se vydáš na cestu pomsty,
musíš vykopat dva hroby*

KONFUCIUS

NĚKTERÁ PŘÁTELSTVÍ JSOU NESMRTELNÁ

Znáte někoho, kdo má devět životů? Možná odvážlivce, který si vloni v létě zlámal sedm kostí, a přesto se stal v letošní sezoně nejlepším střelcem lakrosového týmu. Nebo dívku dvou tváří, co vedle vás sedávala při hodinách geometrie – ačkoli písemky vždycky opsala a kamarádům se neostýchala bodnout nůž do zad, dopadla pokaždé měkce na všechny čtyři. *Mňau.*

Devět životů mohou mít i mezilidské vztahy – jako třeba když se s přítelem dva roky v jednom kuse hádáte a udobřujete. Nebo když své nejlepší kámošce donekonečna odpouštíte, protože pro vás stejně nikdy nebude tak docela mrtvá. Nebo se pletu? Jsou ovšem případy, kdy by bylo lépe, aby *byla*.

Čtyři krásky z Rosewoodu stojí tváří v tvář staré podlé kamarádce, o které byly přesvědčené, že shořela na popel – doslova. Měly by už vědět, že v Rosewoodu nikdy není nic tak docela uzavřené. Popravdě řečeno, dávno ztracené nejlepší kámošky žijí jen pro jediný cíl.

Pro odplatu.

„Poslední na útesu platí večeri!“ Spencer Hastingsová si uvázala tkaničky bikin značky Ralph Lauren na dva uzlíky a dohopsala k okraji skály nad nejkrásnějším tyrkysovým oceánem, jaký

v životě viděla. A to je co říct, protože rodina Hastingsových navštívila prakticky všechny ostrovy Karibiku včetně těch nejmenších, kde dokážou přistát jen soukromá letadla.

„Letím za tebou!“ křikla Aria Montgomeryová, vyzula havajské žabky a svázala dlouhé černomodré vlasy do uzlu. Neobtěžovala se odložit náramky ani náušnice s peříčky.

„Všichni z cesty!“ Hanna Marinová si dlaněmi přejela po útlých bocích – alespoň *doufala*, že jsou útlé i potom, co odpoledne spořádala ohromný talíř smažených mušlí, který na Jamajce dostali na uvítanou.

Emily Fieldsová dorazila poslední. Tričko nechala na velikém placáku. Když se přiblížila k okraji útesu a pohlédla dolů, zatočila se jí hlava. Zastavila se a s rukou před pusou čekala, až to přejde.

Dívky skočily ze skály a dopadly do teplé tropické vody všechny současně. Vyplavaly na hladinu s úsměvem – *není* vítězů ani poražených! Zadívaly se na The Cliffs, jamajský hotelový resort vysoko nad jejich hlavami. V budově s růžovými štuky, která čněla vysoko do nebe, se nacházely nejen pokoje, ale i studio jógy, taneční klub a relaxační centrum. Někteří hosté odpočívali na stíněných balkonech, jiní si vychutnávali koktejly na terase u bazénu. Palmové listy se houपालy a ostrovní ptáci zpívali. Vzduchem se nesly sotva slyšitelné dunivé bubny z písničky Redemption Song od Boba Marleyho.

„To je ráj,“ špitla Spencer. Ostatní mumlavě přitakaly.

Lepší odměnu si o jarních prázdninách těžko mohly přát. Vůbec nic tady nepřipomínalo jejich domov v Rosewoodu na předměstí Filadelfie. Ačkoli tam bylo také všechno jako malované – městečko obklopené krásnými hustými lesy, ulice plné luxusních vil, okolí protkané kouzelnými koňskými stezkami a zdobené malebnými starými stodolami a polorozpadlými statky ze sedmnáctého století. Jenomže po všem, co se odehrálo před několika měsíci, holky zoufale potřebovaly změnit prostředí, aby zapoměly na Alison DiLaurentisovou, obdivovanou

a zbožňovanou dívku, které se každá z nich toužila podobat, a která je všechny málem zabila.

Zapomenout však není možné. I teď, po dvou měsících, zůstávaly vzpomínky příliš živé a výjevy se vracely jako duchové. Například okamžiky, kdy je Alison brala za ruku a přesvědčovala, že není svým dvojčetem. Byť ji rodiče považují za Courtney, ona je prý ve skutečnosti Ali. Ta Ali, kterou po léta všichni považovali za mrtvou. Holky si také vybavovaly Alisonino pozvání na horskou chatu v Poconos, kde měly mít skvělou příležitost navázat na dávné přátelství. Krátce po příjezdu je Ali odvedla do ložnice v patře a přemluvila je, aby se nechaly zhypnotizovat jako na konci sedmé třídy – té noci, kdy zmizela. Když Ali dostala holky do transu, zabouchla za sebou, zamkla zvenčí a pode dveřmi jim podstrčila dopis s vysvětlením. Z něj se konečně dozvěděly, kdo Ali doopravdy je... a kým není.

Ano, jmenovala se skutečně Ali. Jak se ovšem ukázalo, čtveřice v dětství se *skutečnou* Ali nikdy nekamarádila. Dívka, co jim v Poconos napsala dopis, nebyla tou, která Spencer, Arii, Emily a Hannu oslovila na začátku šesté třídy při školní dobročinné akci. Nebyla tou, jež je vysvobodila z šedé masy průměrných. S ní si nevyměňovaly oblečení, nesvěřovaly tajnosti, nesoutěžily. Ta, kterou všechny po jeden a půl roku milovaly, byla totiž Alisonina sestra Courtney, co se po celou tu dobu za Ali jen vydávala. Na začátku šesté třídy Courtney využila situaci a obratně převzala život své sestry. *Table* Ali, *pravá* Ali byla cizinka, která Spencer, Arii, Emily a Hannu z celého srdce nenáviděla. Coby *A* psala výhrůžné vzkazy, zabila Iana Thomase, zapálila les za Spenceřiným domem, nechala čtveřici pozatýkat policií, zavraždila Jennu Cavanaughovou, která věděla příliš mnoho, a sáhla na život i své sestře Courtney, když se za Ali vydávala. Noční oslava konce sedmé třídy se tak tenkrát proměnila v tragédii. Aby Ali hrůzná díla dokonala, plánovala, že se nakonec zbaví i zbylých čtyř.

Sotva dívky dočetly poslední větu onoho dopisu, v nose je

zašimral zápach kouře – pravá Ali po domě rozlila benzin a škrtila sirkou. Všechny stačily utéct v poslední minutě, sama Ali ovšem tolik štěstí neměla. V okamžiku, kdy chatou otrásl výbuch, byla Ali stále uvnitř.

Nebo snad *ne*? Šířily se zprávy, že i ona vyvázla živá. Celý příběh dvojčat DiLaurentisových se rázem dostal do povědomí široké veřejnosti, a to včetně jejich záměny. Přestože se Ali ukázala jako chladnokrevná vražedkyně, stále se našli lidé, které její příběh fascinoval. Zprávy o Alisonině výskytu přicházely z Denveru, Minneapolisu i z Palm Springs. Čtveřice kamarádek se ovšem pokoušela podobné myšlenky vytěšňovat. Musely se od minulosti oprostít. Už se neměly čeho bát.

Na okraji útesu se objevily dvě postavy: Ariin kluk Noel Kahn a Mike Montgomery, Ariin bratr a přítel Hanny. Holky doplávaly ke schůdkům a vylezly na skálu.

Noel podal Arii obrovskou měkkou osušku lemovanou červeným nápisem HOTEL THE CLIFFS, NEGRIL, JAMAJKA. „V těch bikinách jsi k nakousnutí.“

„No, to určitě.“ Aria pohodila hlavou a prohlížela si své bledé paže. Nepochybovala, že by se Noel raději zakousl do blondřaté bohyně, co ležela opodál na pláži a nekonečně dlouhé ruce a nohy si celý den natírala opalovacím olejem. Skutečně viděla, jak po té plavovlásce Noel zálibně pokukuje, anebo se Aria jen nechala unést žárlivou paranoiou?

„Myslím to vážně.“ Noel štípl Arii do zadku. „Tady tě nahať u vody vidět nechci, ale až spolu pojedeme na Island, vydáme se bez plavek do termálních koupališť.“

Aria se začervenala.

Noel ji šťouchl loktem. „*Těšíš se* přece na Island, nebo ne?“

„No jasně!“ Noel ji překvapil letními letenkami na Island, které pořídil pro sebe, pro ni, Hannu a Mikea – veškeré cestovní náklady hradí nechutně bohatá rodina Kahnových. Takovou pozornost Aria rozhodně nemohla odmítnout – poté, co Ali,

jejich Ali, na konci sedmé třídy zmizela, Aria s rodinou strávila na Islandu poklidné tři roky života. Nedovedla se ovšem zbavit pocitu, že by na letní cestu odjíždět neměla. Důvod svých obav si však nedovedla vysvětlit.

Emily si natáhla volné tričko značky Urban Outfitters. Na prsou mělo velký nápis MERCI BEAUCOUP, ostatní dívky si uvázaly sarongy nebo se oblékly do plážových šatů. Když byly hotové, zavedli je Noel s Mikem do střešní tropické restaurace. U baru postávala spousta mladých návštěvníků, kteří v resortu také trávili jarní prázdniny. Bavili se hlavně flirtováním a popíjením. V koutě se hihňala skupinka děvčat v minišatech a páskových botách na vysokých podpatcích. Urostlí opálení kluci v surfařských tričkách, přílehlavých polokošilích a pumách bez ponožek si připíjeli lahvovým pivem a řešili sport. Atmosféra podniku jiskřila napětím – slibovala zakázaná sblížení, alkoholové vzpomínky a noční plavání v hotelovém bazénu s mořskou vodou.

Ve vzduchu viselo ještě něco a všechny čtyři kamarádky to odhalily okamžitě. Rozhodně vzrušení... ale vnímaly také podtón nebezpečí. V kostech cítily, že je čeká noc, která může dopadnout buď neskutečně dobře... anebo příšernou katastrofou.

Noel vstal. „Jdu pro pití. Co si dáme?“

„Pivo Red Stripe,“ odpověděla Hanna. Spencer a Aria souhlasně přikývly.

„Emily?“ Noel se otočil k poslední z nich.

„Pro mě jen zázvorovou limču,“ řekla Emily.

Spencer ji pohládila po paži. „Je ti dobře?“ Emily nikdy nepatřila mezi pijáky, ale bylo zarážející, že si trochu nepopustí uzdu ani o prázdninách.

Emily si přitiskla dlaň přes pus. Pak rázně vyskočila od stolu a upalovala přímo do rohu, kde se nacházela malá toaleta. „Já musím...“

Všichni za ní koukali, jak se proplétá mezi tanečnický na parketu

a spěšně mizí v růžových dveřích na záchod. Mike sebou trhl. „Že by Montezumova pomsta?“

„Nejsem si jistá...“, pochybovala Aria. Řídili se přece doporučením a vodu z kohoutku tady nepili. Emily se nezdála být ve své kůži už od požáru. Ali pro ni nebyla jen nejlepší kamarádka. Emily ji totiž celá léta opravdu milovala. Když se Ali nečekaně vrátila, zlomila jí srdce a pokusila se ji zabít. Pro Emily musel být zážitek dvojnásob zdrcující.

Ticho prolomilo pípnutí Hannina mobilu. Vylovila jej ze slamené plážové tašky a zabručela. „Je to potvrzené. Táta kandiduje do Senátu. Jeden z poskoků z jeho volebního týmu už mi píše, abych se s ním po návratu sešla.“

„Fakt?“ Aria objala Hannu kolem ramen. „Hanni, to je senzace!“

„Jestli vyhraje, bude z tebe první dcera!“ dodala Spencer. „Zaplníš všechny společenské rubriky!“

Mike si přisunul židli Hanně blíž. „Mohl bych ti dělat osobního tajného agenta?“

Hanna si z mísy na stole nabrala hrst sušených plátků banánu a vstrčila si je do pusy. „Já roli první dcery rozhodně nedostanu. To *Kate*.“ Tátovou pravou rodinou teď byla jeho nová žena a Hannina nevlastní sestra. Hannu s její mámou odsunul táta do pozadí.

Aria zvesela poplácala Hannu po ruce, až jí náramky zachrastily. „Jsi mnohem lepší než ona a dobře to víš.“

Hanna zamítavě obrátila oči v sloup, přestože byla Arii za povzbuzení vděčná. Příšerný zážitek s Ali přinesl přece jen něco dobrého: čtveřice k sobě znovu našla cestu a dívky teď držely spolu víc než v sedmé třídě. Slíbily si, že tentokrát to bude opravdu navždy. Už je nikdy nic nerozdělí.

Noel se vrátil s nápoji, a tak si přitukli. „Jasně, *mon!*“ pronesli s rádoby jamajským přízvukem. Emily se vrátila z toalety. Vypadala, jako by měla mořskou nemoc, ale svou zázvorku upíjela s veselým úsměvem.

Po večeri se Noel s Mikem odebrali do koutku, aby si zahráli

stolní hokej. Dýdžej zesílil hudbu a na uši zaútočila Alicia Keys. Pár hostů se vydalo na parket. Cizí svalnatý kluk s vlnitými hnědými vlasy zachytil Spenceřin pohled a kývl na ni, aby s ním šla tančit.

Aria ji štouchnula. „Utíkej, Spencer!“

Spencer se začervenala a otočila se. „*Ecb*, no to fakt ne!“

„Na Andrewa by to byl super lék,“ naléhala Hanna. Andrew Campbell se s ní rozešel asi před měsícem – zjevně podle něj Spenceřiny problémy s Ali a A „vyžadovaly příliš mnoho pozornosti“. *Srab*.

Spencer se na kluka na parketu zadívala znovu. Musela připustit, že byl docela roztomilý. Měl khaki tříčtvrťáky a mokasíny bez tkaniček. Až pak si všimla výšivky na jeho polokošili. PRINCETONSKÝ TÝM. Spencer o studiu na Princetonu vždycky snila.

Hanna se rozzářila, když si jeho trička všimla taky. „Spencer! To je znamení! Mohli byste spolu bydlet na koleji!“

Spencer uhnula pohledem. „Stejně nemám šanci se tam dostat.“

Holky se po sobě překvapeně koukly. „Jistěže máš, a velkou,“ pípala Emily.

Spencer sáhla po svém pivu a s chutí se napila. Nevnímalda zvědavé pohledy ostatních. Posledních pár měsíců házela domácí úkoly za hlavu – ale to je snad normální, když se vás pokusí zabít nejlepší kámoška, ne? Na nedávné schůzce se studijním poradcem se dozvěděla, že se v prospěchu ve třídě propadla na sedmadvacátou příčku. Z takového místa se na výběrovou školu v životě nikdo nedostal.

„Já si tady radši posedím s vámi, holky,“ uzavřela Spencer. O prázdninách se nechtěla trápit myšlenkami na školu.

Aria, Emily a Hanna pokrčily rameny a znovu pozvedly sklenice. „Na nás,“ pronesla Aria.

„Na přátelství,“ přitakala Hanna.

Holky se nechaly unést, ale prvně po dlouhé době jim na mysl automaticky nevytanuly vzpomínky na hrůznou minulost. Před

očima se jim nemíhaly vzkazy od A. Rosewood se zdál být místem v jiné sluneční soustavě.

Dýdžej zařadil starý šlágr od Madonny a Spencer vyskočila na nohy. „Jdeme tančit, holky.“

Ostatní se začaly rychle zvedat, když vtom Emily popadla Spencer pevně za paži a stáhla ji zpátky na židli. „Ani se nehni.“

„Co je?“ Spencer na ni nechápavě zírala. „Proč?“

Emily s vykulenýma očima civěla na někoho nedaleko točitého schodiště. „*Podívejte.*“

Všechny se otočily a přimhouřily oči. Pod schody stála drobná blondýnka v jasně žlutých šatech. Měla nápadně modré oči, rty nalíčené narůžovo a nad pravým obočím jizvu. I na dálku odhalily holky na jejím těle spoustu dalších jizev a šrámů: silně zvrášenou kůži na pažích, pořezaný krk a z holých nohou se jí odlupovaly kusy suché kůže. Přes všechny nedostatky zářila krásou a sebevědomím.

„O co jde?“ mumlala Aria.

„Ty ji znáš?“ ptala se Spencer.

„Copak to nevidíte?“ šeptala Emily rozechvělým hlasem. „Není to jasné?“

„Na co se máme podívat?“ optala se Aria opatrně a se znepokojením.

„Ta holka.“ Emily se obrátila ke kamarádkám. Byla bílá jako stěna, rty měla bledé. „To je... *Ali.*“

O DESET MĚSÍCŮ POZDĚJI

1

ROZTOMILÁ MALÁ PARTY

Oblouklý číšník s perfektně upravenými nehty podstrčil Spencer Hastingsové táč pod nos. Z rozpečeného kozího sýra se ještě kouřilo. „Mohu nabídnout?“

Spencer si vybrala jeden krekr a pořádně si kousla. *Vynikající*. Nestávalo se každý den, aby jí doma v kuchyni předkládal personál takové lahůdky. Jenomže dneska byla sobota, kdy máma pořádala pro nové sousedy večírek na přivítanou. V posledních několika týdnech se paní Hastingsová na roli hostitelky moc necítila, ale nyní přátelskou pohostinností přímo překypovala.

Veronica Hastingsová v obláčku vůně Chanel No. 5 vplula do kuchyně jako na zavolanou. Připínala si dlouhé náušnice a na pravou ruku navlékala prsten s velkým diamantem. Pořádila si jej teprve nedávno – všechny šperky, které máma kdy dostala od táty, už vyměnila za nové kousky. Rovně učesané popelavě blond vlasy měla zastřížené těsně pod bradu, její profesionálně nalíčené oči působily větším a nápadnějším dojmem a přiléhavé černé pouzdrové šaty dávaly vyniknout pažím zpevněným díky cvičení pilates.

„Spencer, přišla tvoje kamarádka. Bude hostům odkládat kabáty,“ pronesla paní Hastingsová spěšně a umístila několik zapomenutých talířů ze dřezu do myčky. Na pracovní desku následně stříkla dávku čističe Fantastik, přestože teprve před hodinou

odešla z domu uklízející četa. „Možná by ses jí měla zeptat, jestli něco potřebuje.“

„Koho?“ Spencer nakrčila nos. Sama nikoho nezvala, aby dneska večer pomáhal s organizací. Máma obvykle najímala studenty z nedaleké univerzity Hollis College, když potřebovala brigádníky.

Paní Hastingsová si nedočkavě povzdychla a v naleštěných dveřích nerezové lednice zkontrolovala svůj bezchybný vzhled. „Emily Fieldsové. Šatnu pro hosty jsem zřídila ve studovně.“

Spencer ztuhla. Emily je tady? *Ona* ji tedy rozhodně nepoznala.

Nemohla se upamatovat, kdy s Emily naposledy prohodila pár slov – musí to být určitě několik měsíců. Jenže máma – stejně jako zbytek světa – žije v přesvědčení, že jsou děvčata blízké kamarádky. Na vině je obálka časopisu *People*, který se na stáncích objevil nedlouho poté, co se je pravá Ali pokusila zabít. Spencer, Emily, Aria a Hanna se na fotce srdečně objímaly. *Velmi roztočilé, ale rozhodně žádné lhářky*, hlásal titulěk. Nedávno volal Hastingsovým domů reportér a žádal Spencer o rozhovor – příští sobotu uplyne od hrůzné noci v Poconos právě rok, a veřejnost se dychtí dozvědět, jak se dívkám daří. Spencer setkání odmítla. A byla přesvědčená, že ostatní zareagují stejně.

„Spencer?“

Spencer se otočila. Paní Hastingsová byla pryč a na jejím místě stála Spencerčina starší sestra Melissa v šik šedém baloňáku s páskem. Úzké černé kalhoty J. Crew lichotily jejím dlouhým nohám.

„Ahoj.“ Melissa se natáhla a sevřela Spencer v objetí. Spencer vdechla silný parfém – co jiného než Chanel No. 5. Melissa se stylizovala do vlastní mámy velmi intenzivně, ale Spencer se pro tentokrát rozhodla nechat si poznámku pro sebe.

„Moc ráda tě vidím!“ Podobně by se rozplývala jedině stará teta, co Spencer naposledy viděla ještě jako batolátko. Ale

Melissa? Od jejich společného výletu do lyžařského střediska Bachelor Gulch v Coloradu neuplynuly ani dva měsíce.

Pak se za Melissinými zády objevila další postava. „Ahoj, Spencer,“ pozdravil muž po Melissině pravici. V saku, kravatě a khaki kalhotách s perfektně nažehlenými puky působil divně. Spencer ho byla zvyklá vídat v rosewoodské policejní uniformě s pistolí za pasem. Darren – neboli důstojník Wilden – vedl vyšetřování a hledal vraha Alison DiLaurentisové. Bezpočtukrát Spencer vyslychal, když Ali zmizela – až na to, že ve skutečnosti tenkrát zmizela *Courtney*.

„A-ahoj,“ odpověděla Spencer a sledovala, jak si Wilden proplétá prsty s Melissinými. Ačkoli ti dva spolu už chodí skoro rok, Spencer si na ně jako na pár ještě nezvykla. Kdyby si Melissa a Wilden zadali inzerát na seznamku, žádný počítač by je v životě nevyhodnotil jako možnou shodu.

Na soukromé střední škole Rosewood Day, kam všichni chodili, platival svého času student Wilden za pěkné kvítko – psával sprostárny na zdi v kabinkách toalet a před očima tělocvikáře si neváhal zapálit jointa. Melissa představovala naprostý protipól. Měla nejlepší prospěch v ročníku, stala se nejoblíbenější maturankou na škole, a když se chtěla opít, ukousla si půlku čokoládové pralinky plněné vaječným likérem Irish Cream. Spencer také věděla, že Wilden vyrostl v pensylvánském Lancasteru v komunitě amenitů, odkud utekl jako -náctiletý. Jestlipak už se o *téhle* drobnosti před sestřičkou pochlubil?

„U vchodu jsem se potkal s Emily,“ řekl Wilden. „Holky, chystáte se příští týden koukat na ten bláznivý televizní film?“

„No...“ Spencer předstírala, že si urovnává blůzu, jen aby nemusela odpovídat. Wilden měl na mysli televizní snímek *Roxtomilá malá vražedkyně*, kýchovitý hraný dokument, který se snažil převyprávět příběh o tom, jak se skutečná Ali vrátila, vydávala se za *A* a zemřela. V jiném životě by se holky nejspíš *sešly* a na ten film se koukaly společně, aby zhodnotily herecké představitelky

sebe samých, vysmály se nezvládnutým dialogům a lekaly se Alisoniny nepřičetnosti.

Teď ovšem těžko. Po návratu z Jamajky se jejich přátelství začala rozpadat a dneska Spencer s žádnou z holek nevydrží ve stejné místnosti, aniž by byla nervózní a celá rudá.

„Kde jste se tady vy dva vůbec vzali?“ vyzvídala Spencer, aby rozhovor odvedla pryč od vlastní minulosti. „Ne že byste mi *překáželi*, pochopitelně.“ Věnovala Melisse milý úsměv. Sestry spolu dřív hodně válčily, ale po loňském požáru se rozhodly začít znovu a zapomenout na všechna příkoří.

„Víš, stavili jsme se tu jen pro pár dalších krabic, co mám ještě v pokojíku,“ vysvětlila Melissa. „Pak se jdeme kouknout do kuchyňského studia Kitchens and Beyond. Říkala jsem ti to? Zase představuju kuchyni! Chci jí dodat víc středomořské atmosféry. A Darren se ke mně stěhuje!“

Spencer na Wildena pohlédla s povytaženým obočím. „A co tvoje práce v Rosewoodu?“ Melissa bydlí v luxusní zrekonstruované vile na Rittenhouse Square ve Filadelfii. Od rodičů dostala dům jako dar za úspěšné dokončení Pensylvánské univerzity. „Na každodenní dojíždění je to z Filadelfie pěkná dálka.“

Wilden se pousmál. „Před měsícem jsem dal u policie výpověď. Melissa mi našla práci hlídače v Muzeu umění ve Filadelfii. Každý den budu vybíhat ty mramorové schody jako Rocky.“

„*A taky* chránit cenné malby,“ připomněla mu Melissa.

„Jistě.“ Wilden si upravil límeček. „Ano. Pravda.“

„Při jaké příležitosti se vlastně koná dnešní party?“ Wilden vzal z žulové pracovní desky kuchyňského pultu dvě sklenky a nalil pro sebe a Melissu trochu pinot noir.

Spencer pokrčila rameny a zadívala se do obýváku. „Do protějšího domu se nastěhovala nová rodina. Předpokládám, že se máma snaží na ni udělat dobrý dojem.“

Wilden se napřímil. „Ke Cavanaughovým? On to od nich někdo koupil?“

Melissa zamlaskala. „Museli dostat zatraceně dobrou cenu. Já bych tam nešla, ani kdyby mi to cpali zadarmo.“

„Podle mě se tím podaří udělat tlustou čáru za minulostí,“ zamumlala Spencer.

„No, tak na to si přijijeme.“ Melissa si přiložila sklenici ke rtům.

Spencer se zakoukala do podlahy a pohledem se zasekla na žíhaném vzoru travertinové dlaždice. Opravdu to *je* s podivem, že si někdo vilu po Cavanaughových koupil – vždyť tam zemřely obě jejich děti. Toby spáchal sebevraždu krátce po návratu z polepšovny a Jennu zabila a vhodila do výkopu za domem... Ali. Ta *pravá* Ali.

„Příznej se, Spencer.“ Wilden se k ní opět přitočil. „Že ty před námi něco tajíš?“

Spencer se zatmělo před očima a krevní tlak jí rychle vyletěl do červených čísel. „C-co prosím?“ Wilden má nos detektiva. Opravdu dokáže vycítit, že Spencer něco skrývá? O Jamajce určitě nemůže mít ani tušení. Nikdo se o tom nic nedozví, co bude Spencer živa.

„Dostala ses na Princeton!“ vykřikl Wilden. „Blahopřeju!“

Spencer se plíce pomalu začaly opět plnit vzduchem. „Aha. To jo. Dozvěděla jsem se to před měsícem.“

„Já mu to vykecala, Spencer.“ Melissa se culila. „Snad mi to odpustíš?“

„Přijali tě v předtermínu.“ Wilden povytáhl obočí. „Smekám!“

„Děkuju.“ Spencer páčila kůže po celém těle, jako by to přehnal se sluněním. Musela makat jako šroub, aby se na studijním žebříčku vydrala zpátky nahoru a zajistila si tak místo na Princetonu. Nebyla sice pyšná na všechny okamžiky svého boje, ale na výsledku záleží – zvládla to.

Do kuchyně se vrátila paní Hastingsová a poplácala Spencer i Melissu po ramenou. „Proč vy dvě nejste mezi hosty? Plných deset minut jsem jim teď vyprávěla o svých dvou úžasných dcerkách! Chci vás taky předvést!“

„Mami,“ škemrala Spencer, přestože ji máma potěšila – chlubí se *oběma* svými dcerami, ne jen Melissou.

Paní Hastingsová už Spencer směřovala ke dveřím. Do cesty se jim našťestí připletla paní Norwoodová, s níž máma chodívala pravidelně na tenis. Když její zrak padl na paní Hastingsovou, vykulila oči a popadla ji za zápěstí. „Veroniko! Potřebuju s tebou mluvit! Hraješ to dobře, zlato!“

„Co prosím?“ Paní Hastingsová se zastavila a vykouzčila na tváři krásný falešný úsměv.

Paní Norwoodová spiklenecky sklonila bradu a mrkla. „Nezkoušej na mě, že nevíš! Donesla se mi zpráva o Nicholasi Pennythistleovi! Pěkný úlovek!“

Paní Hastingsová zbledla jako stěna. „A-aha.“ Pohledem tékala po dcerách. „Víš, já jsem o tom ještě tak úplně nemluvila...“

„Kdo je Nicholas Pennythistle?“ ostře vstoupila do hovoru Melissa.

„*Úlovek?*“ opakovala Spencer.

Paní Norwoodová okamžitě pochopila, do čeho šlápla, a vycouvala do obývacího pokoje. Paní Hastingsová se obrátila k dcerám. Na krku měla vystouplé cévy. „Prosím tě, Darrene, můžeš nás chvilku nechat o samotě?“

Wilden přikývl a zamířil také do centra dění. Paní Hastingsová se posadila na jednu z barových stoliček a povzdychla si. „Poslyšte, já se vám to chystala říct dneska večer, až budou hosté pryč. Začala jsem s někým chodit. Jmenuje se Nicholas Pennythistle a mám pocit, že je to vážné. Chtěla bych, abyste ho poznaly.“

Spencer spadla čelist. „Není to trochu brzo?“ Jak to, že už si máma někoho našla? Rozvodové řízení skončilo teprve před několika měsíci. Ještě před Vánocemi se ploužila po domě v teplácích a pantoflích.

Paní Hastingsová se s frknutím ohradila. „Ne, není to příliš brzy, Spencer.“

„Víš o tom táta?“ Spencer se s tátou vídala téměř každý víkend.

Chodili spolu na výstavy nebo v jeho prostorném bytě ve staré části města sledovali dokumentární filmy. V poslední době u něj Spencer nacházela známky ženské přítomnosti – další kartáček v koupelně nebo láhev vína Pignot grigio v lednici. Dospěla k závěru, že se s někým schází. Připadalo jí to hrozně brzo. A teď se s někým vídá i máma. Paradoxem zůstává, že Spencer jako jediná z celé rodiny s nikým nerandí.

„Ano, váš táta o tom ví.“ Paní Hastingsová mluvila podrážděně. „Řekla jsem mu to včera.“

Do kuchyně vstoupila servírka. Paní Hastingsová jí podala svou sklenici a nechala si dolít šampaňské. „Byla bych moc ráda, kdybychom zítra společně povečeřeli v restauraci Goshen Inn. Bude tam Nicholas, já a jeho děti. Tak si, prosím, udělejte čas a vezměte si něco hezkého na sebe.“

„Děti?“ vyjekla Spencer. Je to čím dál horší. Dovedla si představit večer s nějakými dvěma malými spratky, co mají roztomilé kudrlinky a sklon k týrání malých zvířátek.

„Zacharymu je osmnáct a Amelii patnáct,“ dodala paní Hastingsová jasným hlasem.

„No, podle mě je to super, mami,“ rozzářila se Melissa. „Jednoznačně je načase, aby ses posunula dál! Držím ti palce!“

Spencer věděla, že by měla říct taky něco v tom smyslu, ale nic jí nenapadlo. Byla to ona, kdo na tátu práskl jeho dávnou aféru s Alisoninou mámou včetně toho, že jsou díky tomu s Ali a Courtney napůl příbuzné. Rozhodně to neudělala schválně – navedla ji k tomu *A*.

„A teď běžte mezi hosty, holky! Máme večírek!“ Paní Hastingsová popadla Melissu a Spencer za ruce a vystrčila je do obýváku.

Spencer se potácela v prostoru plném lidí ze sousedství, z místního klubu a z rodičovského sdružení při Rosewood Day. U velkého arkýřového okna zasazeného v boční stěně domu postávali spolužáci, které Spencer znala od mateřské školky. Nijak se nepokoušeli schovávat sklenky šampaňského. Naomi Zeiglerová

vyprskla, když ji Mason Byers polechtal. Sean Ackard si povídal s Gemmou Curranovou a nevnímal svět. Spencer neměla chuť se bavit s nikým z nich.

Raději se odebrala k baru – snad tady nalijí i jí – a při prvním kroku zavadila podpatkem o okraj koberce. Ztratila rovnováhu a zavrávala. Naštěstí se jí podařilo zachytit se těžkého rámu s olejomalbou, a tak nepadla přímo na nos. Několika zvědavcům její taneček přesto neunikl a bedlivě ji pozorovali.

K očnímu kontaktu s Emily došlo dřív, než Spencer stačila uhnout pohledem. Emily na ni velmi opatrně mávla na pozdrav. Spencer se otočila zpátky ke kuchyni. Teď si povídat rozhodně *nebudou*. Ani nikdy jindy.

V kuchyni bylo ještě větší vedro než před chvílíčkou. Z kombinace vůní smažených předkrmů a výrazných zahraničních sýrů se Spencer dělalo těžko. Sklonila se nad pracovní deskou a zhluboka dýchala. Když se znovu podívala do obýváku, Emily měla oči sklopené. *Výborně*.

Jenže ji sledoval někdo jiný. Nebylo pochyb, že němý rozhovor mezi Spencer a Emily zhlédl Darren Wilden. Spencer si dovedla představit, jaké myšlenky jdou bývalému detektivovi hlavou. Co za tím asi je, že ukázkové přátelství z časopisu ztroskotalo a obrátilo se v prach?

Spencer přibouchla dveře od kuchyně a vypravila se do sklepa, aby přinesla další láhve šampaňského. *Máš smůlu, Wildene*. Tohle tajemství se nikdy nedozví ani on, ani nikdo jiný.

2

KOŽICHY, PŘÁTELE A VZDÁLENÝ SMÍCH

„Prosím tě, nevěš to na háček,“ žádala šedovlasá matrona nevrle, když si svlékala trenčkotový kabát Burberry a předávala jej Emily do náruče. Bez poděkování pak zamířila doprostřed obývacího pokoje Hastingsových a uvelebila se na kanapíčku. Snob.

Z kabátu byl cítit parfém, cigaretový kouř a mokřý pes. Emily jej pověsila na ramínko, připevnila lístek s číslem a pečlivě ho umístila do prostorné dubové šatní skříně v pracovně pana Hastingse. Psími vrátky do domu vběhli oba Spenceřini labradoři Rufus a Beatrice. Byli smutní, že se nemohou také bavit s hosty na večírku. Emily oba pohládila po hlavě, za což ji odměnili vrtěním ocasů. Alespoň *oni* ji viděli rádi.

Když se vrátila na svou stoličku u přijímacího stolku a opatrně se rozhlédla kolem, Spencer zaplula do kuchyně a dosud nevykoukla. Emily si nebyla jistá, jestli má cítit spíš úlevu, nebo znepokojení.

Dům Hastingsových vypadal stejně jako vždycky: ve vstupní hale visely staré portréty rodinných předků, v obýváku stála přezdobená francouzská křesílka a pohovky, okna zakrývaly těžké lesklé závěsy. Emily, Ali, Spencer a další z party si v šesté a sedmé třídě hrávaly, že je to komnata zámku ve Versailles. Ali a Spencer se vždycky dohadovaly, která bude Marie Antoinetta;

Emily obvykle skončila jako dvorní dáma. Jednou Ali coby Marie přiměla Emily, aby jí namasírovala chodidla. „Nedělej, že se ti to nelíbí,“ utahovala si z ní Ali.

V Emily se při té vzpomínce zvedala silná vlna beznaděje. Myšlenky na minulost bolely. Kéž by mohla všechny zavřít do jedné bedny a tu odeslat poštou na severní pól, aby měla jednou provždy pokoj.

„Hrbíš se,“ sykl hlas.

Emily zvedla oči. Před ní stála máma se svrštěným obočím a zamračeně staženými koutky úst. Měla na sobě modré šaty, které svou nešťastnou délkou upozorňovaly na nepřitažlivé místo nad koleny. V podpaží si paní Fieldsová nesla psaníčko z umělé hadí kůže. Držela ho jako bochník chleba.

„A usmívej se,“ dodala paní Fieldsová. „Vypadáš hrozně.“

Emily pokrčila rameny. Co má dělat? Hihňat se jako pitomec? Zpívat si? „Tahle práce nepatří mezi nejzábavnější,“ podotkla.

Paní Fieldsově se s nádechem rozevřely nosní dírky. „Od paní Hastingsové je velmi hezké, že ti tu možnost dala. Buď tak laskavá a nezhazuj ji jako všechny ostatní.“

Jauvajs. Emily se schovávala za pramen nazrzlých blond vlasů, které jí spadly do očí. „Já nic nezhazuju.“

„Tak si hled' své práce. Vydělej si nějaké peníze. Bůh ví, že každý pěták dobrý.“

Paní Fieldsová odkráčela. Pro oči sousedů vykouznila na tváři přívětivý úsměv. Emily padla na židli a polykala slzičky. *Nezhazuj ji jako všechny ostatní.* Máma div nevyletěla z kůže, když Emily vloni v červnu bez vysvětlení odešla z plaveckého týmu a strávila léto raději ve Filadelfii. Na podzim se Emily do školního bazénu nevrátila. Ve světě závodního plavání je několika-měsíční odmlka pořádný problém, tím spíš, když k ní dojde během období, v němž se rozhoduje o získání vysokoškolského stipendia. Promarnit dvě sezony, to je prostě konec.

Rodiče byli z jejího přístupu zničení. *Copak nechápeš, že si*

nemůžeme dovolit platit ti školu bez stipendia? Nedochozí ti, že zabazuješ celou svou budoucnost?

Emily nevěděla, co jim na to říct. V žádném případě nemohla prozradit, proč z týmu odešla. V životě se to nikdo nedozví.

Mezi plavecké reprezentanty Rosewood Day se Emily vrátila teprve před několika týdny a doufala, že v univerzitním lovcí hlav vzbudí lítost a získá na poslední chvíli místo. Loni o ni projevila zájem Arizonská univerzita, a tak se Emily kojila nadějí, že jejich pozvánka do týmu bude platná i teď. Jenže právě dnes se i tento její sen rozplynul.

Z kabelky vytáhla mobil a znovu si přečetla zamítnutí, které od náboráře přišlo mailem. *Nepíše se mi to lehce... nemáme bohužel dost volných míst... hodně štěstí.* Emily se dívala na ta slova a žaludek se jí stahoval.

Ve vzduchu náhle zavoněl pečený česnek a skořicové bonbony Altoids. Smyčcové kvarteto v rohu jako by náhle hrálo úplně falešně. Stěny místnosti na Emily začaly padat. Co bude příští rok dělat? Najde si práci a zůstane bydlet doma? Odejde na veřejnou vysokou školu? Nutně musí zmizet z Rosewoodu – kdyby tady zůstala, strašlivé vzpomínky by ji užíraly tak dlouho, až by z ní nic nezbylo.

Do oka jí padla vysoká černovláska stojící nedaleko vitríny s porcelánem. *Aria.*

Emily se rozbušilo srdce. Spencer se tvářila, jako by viděla ducha, když se jejich pohledy před chvílí setkaly. Aria by mohla reagovat jinak. Pozorovala, s jakým zájmem Aria studuje vystavené tretky – osamělá se na večírcích vždycky chovala stejně: jako by měly předměty v místnosti větší důležitost než přítomní lidé. Emily náhle přepadl velký stesk. Obešla odkládací stůl a přiblížila se ke staré kamarádce. Kéž by mohla k Arii přiběhnout a zeptat se, jak se jí vede. Ráda by se jí svěřila s okolnostmi plaveckého stipendia. Chudinka malinká, potřebovala by obejmout. Kdyby bývala čtveřice na Jamajku nevyrážela společně, šlo by to.

K Emilyinu překvapení Aria zvedla hlavu a zadívala se na ni. Vykulila oči. Semkla rty.

Emily se napřímila a opatrně se usmála. „A-ahoj.“

Aria sebou škubla. „Ahoj.“

„Můžu ti ho pověsit, jestli chceš.“ Emily ukázala na Ariin purpurový trenčkotový kabát, který měla Aria dosud pevně stažený páskem. Emily byla u toho, když si jej Aria na filadelfském bleším trhu kupovala. Bylo to loni před odjezdem na jarní prázdniny. Spencer s Hannou při výběru namítaly, že smrdí po staré bábě, ale Aria si ho přesto vzala.

Aria si schovala ruce do kapes. „To je dobrý.“

„Ten kabát ti fakt moc sluší,“ dodala Emily. „Purpurová byla vždycky tvoje barva.“

Arii cukl sval na tváři. Zdálo se, jako by chtěla něco říct, ale nakonec už nevydala ani hlásku. Pak se její oči rozzářily, když zpozorovala cosi na druhé straně místnosti. Záhy se tu objevil její přítel Noel Kahn a pevně Arii objal. „Hledal jsem tě.“

Aria mu dala pusu na přivítanou a k Emily se bez dalšího slova otočila zády.

Skupina hostů uprostřed obýváku náhle vyprskla smíchy. Pan Kahn, který se potácel, jako by se napil o něco víc, začal Hastingsovým brnkat na piano. Pravou rukou zahrál Straussův valčík Na krásném modrém Dunaji. Emily se na to, co se na večírku děje, najednou nedokázala koukat ani o vteřinku déle. Z hlavních dveří vyběhla ven právě v okamžiku, kdy se jí do očí vedraly slzy.

Venku bylo na únorový večer nezvykle teplo. Když zašla za roh domu Hastingsových, stékaly jí slané kapky tiše po tvářích.

Výhled do Spenceřiny zahrady se v poslední době hodně změnil. Starobylá stodola, která stávala vzadu na pozemku, byla pryč – pravá Alí ji vloni nechala shořet. Zbyla jen spálená černá půda. Emily pochybovala, že na jejím místě kdy něco vyroste.

Za plotem stál dům, kde dříve žili DiLaurentisovi. Dneska tam bydlí Maya St. Germainová, se kterou Emily v minulém

školním roce prožila románek. Teď už Mayu vídá málokdy. Na chodníku před domem býval dlouhé roky Alisonin pomníček. Vznikl hned poté, co Courtney *coby* Ali zemřela. I ten už zmizel. Přestože veřejnost spleťtým příběhem stále žila – noviny připomínají první výročí požáru Alison DiLaurentisové a v televizi poběží film *Roztomilá malá vražedkyně*, Alisonin hrůzný životopis – nikdo ji nechce uctívat.

Zamyšlená Emily si vsunula ruku do kapsy džín a nahmatala hedvábný štrapec, který poslední rok nosívala stále při sobě. Stačilo jí pouhé vědomí, že jej stále má, a hned se cítila klidněji.

Ozval se pláč a Emily se otočila. Sotva šest metrů daleko, dílem schovaná za kmenem mohutného dubu, stála na zahradě Hastingsových mladá dívka s miminkem zabaleným do deky v náručí. „Pssst,“ chlácholila jej. Když zvedla oči k Emily, omluvně se usmála. „Promiň. Vyšla jsem sem, aby se utišila, ale nefunguje to.“

„Nic se neděje.“ Emily si tajně otřela oči. Prohlédla si maličkou holčičku. „Jak se jmenuje?“

„Grace.“ Dívka si uzlíček nadhodila v náručí o kousek výš. „Řekni ahoj, Grace.“

„Ta je... *tvójje*?“ Emily hádala, že jsou zhruba stejně staré.

„Bože, to ne.“ Dívka se rozesmála. „Je mámy. Ale ta je uvnitř, klábosí, a tak si hraju na chůvu.“ Začala něco lovit v ohromné dětské tašce, kterou nesla přes rameno. „Mohla bys ji na chvilku podržet? Potřebuju jí dát láhev a mám ji až na dně.“

Emily zamrkala. Dlouho už miminko nechovala. „No, dobře...“

Dívka jí podala holčičku zabalenou v růžové dece. Voněla pudrem. Maličkou červenou pusinku měla doširoka rozevřenou a v očích slzičky. „Nic si z toho nedělej,“ promlouvala k ní Emily. „Klidně plač. Mně to nevadí.“

Na titěrném čelíčku se Grace vytvořila vráska. Zavřela pusu a zvědavě si Emily prohlížela. Emily cloumaly bouřlivé pocity.

Na mysl se jí draly vzpomínky, které chtěly ven, ale ona je rychle potlačovala.

Dívka zvedla hlavu od tašky. „Podívejme se! Ty máš talent. Máš určitě mladšího bráchu nebo ségru, vid’?“

Emily se kousla do rtu. „Ne, jen samé starší. Ale hlídala jsem děti dost často.“

„To se pozná.“ Usmála se. „Jsem Chloe Rolandová. Zrovna jsme se sem s rodiči přistěhovali z Charlotte ze Severní Karolíny.“

Emily se představila. „Kam budeš chodit do školy?“

„Na Rosewood Day. Jsem v maturitním ročníku.“

Emily vytočila koutky úst vzhůru. „Tam já chodím taky!“

„Líbí se ti tam?“ zeptala se Chloe, když našla láhev.

Emily jí vrátila Grace zpátky. *Líbí se jí na Rosewood Day?* Tolik věcí jí tam připomínalo Ali – a taky *A*. Každý kout, každá třída nesly vzpomínku, kterou by si Emily raději nepamatovala. „Já ti nevím,“ odpověděla a pak si bezděčně nahlas povzdechla.

Chloe zaostřila na Emilyinu uplakanou tvář. „Trápí tě něco?“

Emily si osušila oči. Mozek jí nařizoval odpovědět společensky. *Nic, to je v pohodě*. Jenže ta slova nedokázala zformulovat. „Právě jsem se dozvěděla, že nedostanu plavecké stipendium na vysoké škole,“ vyhrkla. „Naši si nemůžou dovolit poslat mě studovat bez něj. A můžu si za to sama, víš. Já... já jsem v létě praštila s plaváním, a teď mě nikdo nechce do týmu. Netuším, co budu dělat.“

Po tvářích se jí rozkutálely další slzičky. Odkdy chodí po ulici a na potkání cizím holkám vypráví o svých bolístkách? „Nezlob se, určitě na to nejsi zvědavá.“

Chloe se smutně pouсмála. „Prosím tě. Povídáš si se mnou za celý večer nejdéle ze všech. Takže ty plaveš?“

„Jo.“

Chloe se usmála znovu. „Můj táta je velkým sponzorem Severo-karolínské univerzity, své almy mater. Třeba by ti dokázal pomoci.“

Emily zvedla oči. „To je bezvadná plavecká škola.“

„Možná bych se za tebe mohla zkusit přimluvit.“

Emily se na ni zadívala. „Vždyť mě vůbec neznáš!“

Chloe si opět nadohřela malou Grace v náruči o něco výš.
„Zdáš se mi fajn.“

Emily si dívku prohlédla lépe. Měla přívětivý kulatý obličej, rozzářené hnědé oči a lesklé vlasy barvy čokoládového pudinku. Zdálo se, že si pár dní neupravovala obočí a nebyla ani nijak moc nalíčená. Šaty, které měla na sobě, viděla Emily zcela jistě v The Gap. Chloe se jí okamžitě líbila už proto, že se nijak zvlášť nesnažila.

Vstupní dveře domu se otevřely a na verandu vyšly dvě postavy. Emily rázem strachy bodlo v hrudi. *Kabáty volají!*

„Já-já musím utíkat,“ vykřikla a otočila se. „Mám obsluhovat v šatně. Nejspíš teď dostanu padáka.“

„Moc ráda jsem tě poznala!“ Chloe mávala a pak pomohla Grace, aby zamávala taky. „A poslechni! Když jsi v tom vydělávání peněz, nechceš nám v pondělí večer pohlídat Grace? Rodiče tu zatím nikoho neznají a já mám přijímací pohovor na vysokou.“

Emily se zastavila na zmrzlé trávě. „A kde bydlíš?“

Chloe se rozchechtala. „*Správně*. To by bylo asi dobré říct, co?“ Namířila prstem přes ulici. „Támhle.“

Emily zůstala civět na rozlehlou viktoriánskou vilu a polkla zděšením. Chloe se s rodiči nastěhovala do domu Cavanaughových.

„No, jasně. Tak fajn.“ Emily mávla na rozloučenou a upalovala do práce. Když míjela hustou řadu keřů, které oddělovaly pozemky Hastingsových a DiLaurentisových, zaslechla vysoko posazený smích.

Znenadání se zastavila. Copak ji někdo pozoruje? Vysmívá se jí?

Hihňání se rozplynulo v korunách stromů. Emily vyběhla po cestičce a snažila se zvuk dostat z hlavy. Jen se jí něco zdálo. Už ji nikdo nesleduje. Ty doby jsou díkybohu dávno, dávno pryč.

Je to tak?

3

DALŠÍ DOKONALÁ RODINA POLITIKA

Téhož sobotního večera seděla Hanna Marinová se svým přítelem Míkem Montgomerym ve staré tovární hale. Kde se v centru čtvrti Hollis dříve vyráběly skleněné láhve, je dnes fotografické studio. Industriální prostor s vysokými stropy zaplňovaly sálající reflektory, bezpočty fotoaparátů a několik připravených tematických koutků – jeden byl jednoduchý s modrým pozadím z napnuté látky, opodál podzimní scenerie a do třetice obrazovka s ohromnou plápolající americkou vlajkou. Ten Hanně připadal ze všech nejlacinější.

Hannin táta Tom Marin stál v obležení politických poradců, upravoval si kravatu a dokola opakoval svou řeč. V listopadu se chystá kandidovat do Senátu Spojených států a dneska natáčí svůj první volební spot, v němž celému státu Pensylvánie představí svoje *senátorské* přednosti. Jeho nová žena Isabel mu stála po boku, čechrala si hnědé polodlouhé vlasy a uhlazovala červený kostýmek i s ramenními vycpávkami – *ech*. Zkrátka politikova manželka, jak se patří. V kapesním zrcátku Chanel si prohlížela svou oranžovou pleť.

„No vážně,“ šeptala Hanna Mikeovi, který si právě bral ze stolku s občerstvením další sendvič. „Proč Isabel nikdo neporadí, aby se vykašlala na Magické opalování? Vždyť vypadá jako Umpa-lumpa z *Karlíka a továrny na čokoládu*.“

Mike se ušklíbl a stiskl Hanně ruku. V tu chvíli kolem nich procházela její nevlastní sestra Kate. Ta bohužel nevypadala jako odlitek své matky – působila dojmem dívky, která strávila celý den v salonu. Měla jemný melír v oříškově hnědých vlasech, nalepené umělé řasy a vybělené zuby, jen aby v reklamě na tátu vypadala naprosto dokonale. V reklamě na *otčíma*. Ačkoli Kate se k němu jako k nevlastnímu nikdy nechovala. A on k ní taky ne, jen co je pravda.

V tu chvíli, jako by tušila, že si Hanna myslí něco nepěkného, se Kate otočila a vypálila: „Měli byste taky trochu pomáhat, nemyslíte? Je tady hromada práce.“

Hanna si laxně usrkla z plechovky lehké koly, kterou si vzala z chladničky. Kate se pasovala do role tátovy malé asistentky jako zuřivá praktikantka ze seriálu *Západní křídlo*. „Jako co třeba?“

„Jako třeba pomoci mi naučit se řeč,“ navrhla Kate nadřazeně. Byla cítit po svém nejoblíbenějším tělovém mléku Jo Malone Fig and Cassis. Hanna jeho vůni přirovnávala k plesnivému dříví v lese. „Mám v tom spotu tři věty a chci, aby byly perfektní.“

„Ty budeš mluvit?“ vyhrkla Hanna a okamžitě své reakce litovala. Kate ji dostala přesně tam, kde ji chtěla mít.

Jak Hanna předpokládala, Kate vykulila oči a nasadila falešný výraz porozumění. „*Ach*, Hanno, ty neříkáš *vůbec nic*? Jak je to jen *možné*?“ Otočila se a odkračela k centru dění. Houkala boky. Vlasy jí nadsakovaly. A nebylo pochyb, že se doširoka smála.

Hanna roztřesená zlostí nabrala hrst bramborových lupínků a vstrčila si všechny najednou do pusy. Příchuť zakysané smetany a cibule kdovíjak nemilovala, ale to jí bylo teď jedno. Hanna se svou nevlastní sestrou bojuje od loňska, kdy se Kate vrátila do jejího života a vydobyla si post jedné z nejoblíbenějších dívek na Rosewood Day. Za nejlepší kamarádky má Naomi Zeiglerovou a Riley Wolfeovou – dvě potvory, které jsou s Hannou na nože od šesté třídy, kdy je Ali-Courtney odkopla. Když se Hanna dala loni znovu dohromady se starými kámoškami, přestala Katin

vzestup popularity tolik řešit. Jenže když se Hanna, Spencer, Aria a Emily přestaly spolu bavit, vnímá Hanna bezděčně každý Katin úspěch zase velmi silně.

„Vykašli se na ni.“ Mike pohladil Hannu po paži. „Vždyť se chová, jako by měla americkou vlajku nacpanou do zadku.“

„Děkuju,“ odvětila Hanna suše, protože jí Mikeova podpora moc nepomáhala.

Celý den se cítí... nicotná. Zbytečná. Je tu místo jen pro jednu zářivou dospívající dcerku, a ta dostala celé tři věty, které pronese před kamerou.

Právě v tu chvíli se ozval Mikeův telefon. „Píše Aria,“ zamumlal a cvakal odpověď. „Mám ji od tebe pozdravovat?“

Hanna se beze slova odvrátila. Po návratu z Jamajky se Aria s Hannou pokoušely zůstat kamarádkami a odletěly společně na Island. Musely, protože Noel už koupil letenky. Koncem léta už však měly příliš mnoho společných tajností a špatných vzpomínek. A tak se Hanna pokoušela na svoji bývalou partu raději vůbec nemyslet. Bylo to tak snazší.

Malý chlapík v moderních brýlích se silnými skly, růžové košili s tenkým proužkem a šedých kalhotách zatleskal a vytrhl tím Hannu a Mikea z rozjímání. „Výborně, Tome, všechno je připraveno.“ Byl to Jeremiah, hlavní volební poradce pana Marina – Hanna mu raději říkala podpantoflák. Jeremiah se kolem táty motal ve dne v noci a dělal všechno, co bylo potřeba. Hanna měla vždycky chuť napodobit zvuk práskání biče, kdykoli se objevil poblíž.

Jeremiah pobíhal kolem a postavil Hannina tátu před modrou obrazovku. „Nejdřív si párkrát sjedeme část o tom, že jsi budoucnost Pensylvánie,“ pronesl vysokým nosním hlasem. Když nachýlil hlavu ke straně, všimla si Hanna, že začíná plešatět – ve vlasech se mu rýsovalo kolečko. „Určitě promluv o všech přínosech pro veřejné blaho, kterých jsi dosud dosáhl. A nezapomeň zdůraznit svou ambici skoncovat s alkoholem pro mladistvé.“

„Rozhodně,“ pronesl pan Marin prezidentským tónem.